

Voor Billie, Vincent, Epke en Floris

De Sabel

van de

Koning

ISBN: 9789465460987

© 2026 Martin Dobbels

Omslagontwerp: Martin Dobbels/ ChatGPT

Uitgeverij: Brave New Books

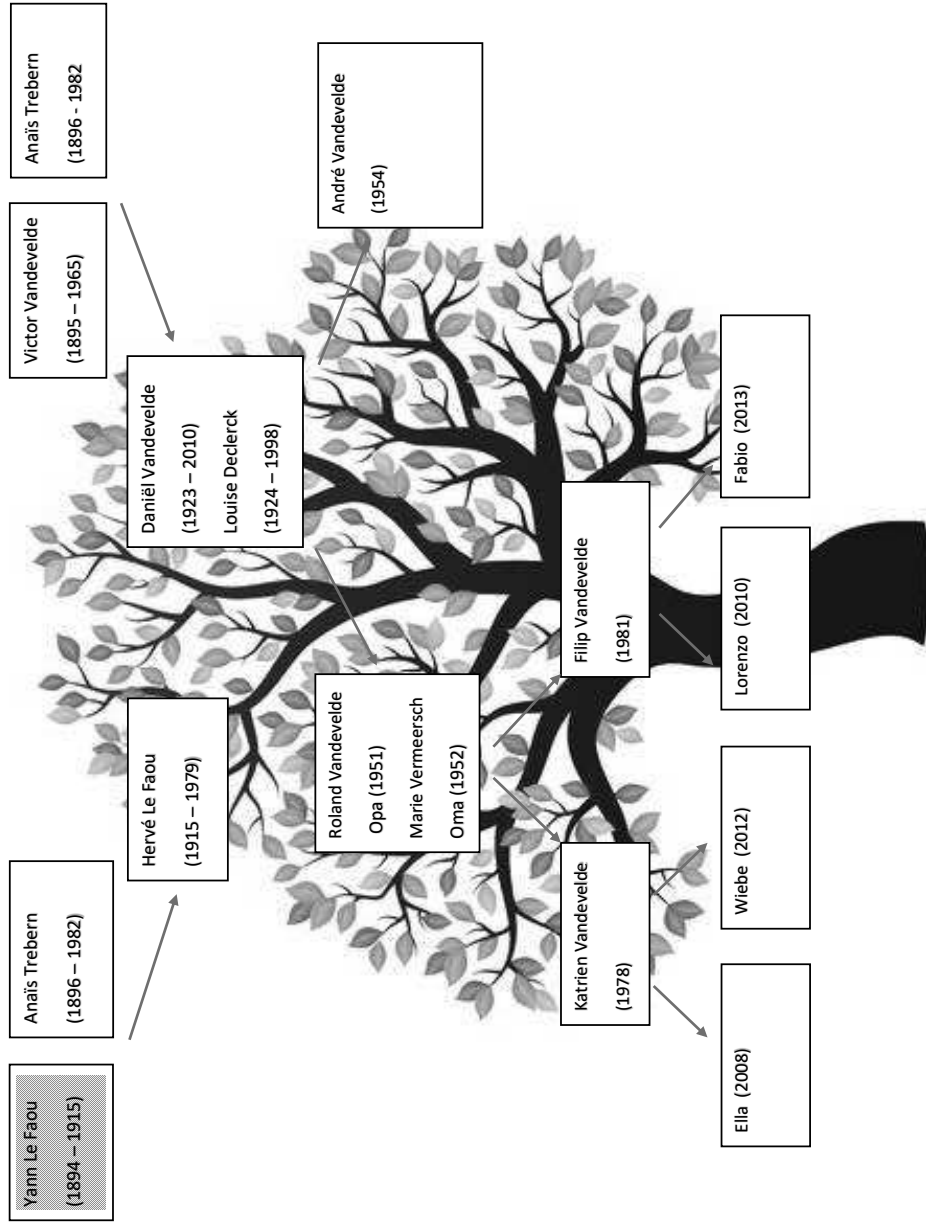
Foto's: wikicommons open domein/ Martin Dobbels

Martin Dobbels

De Sabel

van de

Koning

Schermtijd

Stipt om 19 uur nestelt opa zich voor zijn tv-scherf. Het nieuws van zeven uur mist hij bijna nooit. Na het drukke avondritueel is de rust even weergekeerd. Zijn zoon, Filip, die in Italië woont, is met zijn gezin bij hen op vakantie. Ze hebben genoten van een heerlijke Italiaanse schotel. Met een minimum aan ingrediënten had mama Valentina die op tafel weten te toveren. Ze maakt nu samen met Filip, een avondwandeling over de houten esplanade langs de havengeul van Nieuwpoort. Op de bank naast hem zitten zijn twee kleinzonen. Hun papa gaf hun een uurtje schermtijd op hun iPad en iPhone. Dit houdt hij strikt in de hand.

De gezelligheid maakt abrupt plaats voor de gruwel van de oorlog in Gaza.

‘We willen de gevoelige kijkers waarschuwen voor de beelden die volgen,’ zegt de nieuwslezer met een bedrukt gezicht.

Opa kijkt angstvallig opzij, maar ze hebben alleen aandacht voor wat zich op hun scherpje afspeelt. De jongeren kijken niet meer naar het nieuws op tv, misschien maar goed ook. Wat ze te zien krijgen is zo deprimerend. Het zou hun geloof in een mooie, hoopvolle toekomst alleen maar schaden.

‘Deze nacht bestookte Rusland verschillende steden met de grootste luchtaanval sinds het begin van de oorlog.’

Ook daar houdt de oorlogsellende maar niet op. Een camera toont een quasi compleet vernielde stad.

‘Is dit Kharkiv, opa?’

Opa schrikt op. Fabio, de jongste kleinzoon, is naar de beelden aan het kijken.

‘Hoe ken jij Kharkiv, jongen?’

‘Een vriend van mij is met zijn mama uit Kharkiv gevlucht. Hun huis is helemaal kapot. Zijn papa moet tegen de Russen vechten.’

‘Kan hij met jou over de oorlog praten?’

‘Ja, opa, hij kent geen Italiaans, maar wel Engels.’

Een camera zweeft over de stad en toont de immense vernielingen die de raketten en drones aanrichtten. De brandweer probeert nog iets van de gebouwen te redden.

‘Bijna elke nacht werd hij wakker van het schelle geluid van de sirenes. Dan moest hij heel snel met zijn mama in de kelder gaan schuilen, vertelde hij. In zijn pyjama en met een deken tegen de bijtende kou zat hij op de vloer, dicht bij haar. Bij elke harde knal beefde het hele gebouw. De kalkbrokken sprongen van de muur. Hij was doodsbang dat de kelder zou instorten. Weet je wat hij verschrikkelijk vond, opa?’

‘Nee, Fabio.’

‘Zijn hondje, Druzhok, is voor de harde knallen gevlucht. Hij heeft hem nooit meer teruggezien.’

‘Ik zou ook naar een ander land vluchten,’ zegt Lorenzo. De oudste legt zijn telefoon opzij. Ook zijn aandacht is getrokken.

‘Waarom blijven de mensen daar wonen? Ze riskeren elk moment in een bombardement te sterven, opa.’

‘Ik begrijp je vraag, Lorenzo. Maar als je vlucht, moet je bijna alles achterlaten. Niet alleen je dierbare spullen, je gezellige